

წინასწარმეტყველების სული: დაყოვნების ჟამი და შუალამის შეძახილი

აბაკუმის ორი დაფა

Jeff Pippenger

2012-10-14

აბაკუმის ორი დაფა 2 95-დან

მილერიტა კალენდრისა და დაყოვნების დროის გაგება

ჩვენს ბოლო წარდგენაში წამოიჭრა კითხვა, თუ როგორ შეიძლება 1844 წლის 22 ოქტომბერი იყოს მეშვიდე თვის მეათე დღე, თუ 1844 წლის 22 მარტი პირველი თვის პირველი დღეა. მილერიტებმა 1844 წლის მარტში არასწორად გაიგეს ის, რაც მათ 1843 წლის დასასრულად მიაჩნდათ. ამ იმედგაცრუების შემდეგ მათ კვლავ გამოიკვლიეს დროის ბიბლიური აღრიცხვა. ეს განმარტებულია გერჰარდ დამსტეტის წიგნში, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, განსაკუთრებით 89-ე და 92-ე გვერდებზე. როდესაც მათ ირწმუნეს, რომ 1843 წელი დასრულდა, მათ ხელახლა შეაფასეს დროის მათი გაგების ორი შემადგენელი ნაწილი: 1843 წლიდან 1844 წელზე გადასვლა და ის დღეები, რომლებიც წლების დასაწყისსა და დასასრულს აღნიშნავს, რათა შეძლებოდათ მეშვიდე თვის მეათე დღის გამოთვლა.

ხშირად ვუსვამ ხაზს, რომ 22 მარტიდან 22 ოქტომბრამდე შვიდი თვეა. მე არ ვამტკიცებ, რომ ეს არის მეშვიდე თვის მოძრაობა, მაგრამ საინტერესოა, რომ მილერიტებს 22 მარტი მნიშვნელოვნად მიაჩნდათ, და ეს გონებაში სასარგებლო ნიშნულია — შვიდი თვის შემდეგ მივდივართ 22 ოქტომბრამდე. ეს ფაქტია.

იმედგაცრუება და დაყოვნების ხანა დროითი წინასწარმეტყველების აღსრულება არ ყოფილა, არამედ მილერიტა მცდარი გაგების შედეგი იყო. მათი ეს მცდარი გაგება აღასრულებდა დაყოვნების ხანასა და იმედგაცრუებას; არ არსებობდა რაიმე კონკრეტული წინასწარმეტყველება, რომელიც აცხადებდა, რომ დაყოვნების ხანა განსაზღვრულ დროს დაიწყებოდა. მათი რწმენა, რომ 1843 წელი 1844 წლის 22 მარტს დასრულდა, იმედგაცრუებას წარმოშობდა.

დამსტეტი ამბობს:

მიუხედავად იმისა, რომ კარაიტული აღრიცხვა, რომელიც 1844 წლის 17 აპრილის ახალმთვარეობაზე იუდეველთა წლის დასასრულს მიუთითებდა, უპირატესობით იყო მიღებული მილერიტა ძირითად პერიოდულ გამოცემებში, მორწმუნეთა უმრავლესობა ქრისტეს დაბრუნების დროდ 1844 წლის 21 მარტს მიიჩნევდა. მილერიტა მოძრაობის გარეთ 21 მარტი ფართოდ იყო ცნობილი, და იმ თარიღისთვის ადვენტიზმის მთელი სისტემის სრული დამხობის მეტად გავრცელებული მოლოდინი არსებობდა.

გუშინ წავიკითხეთ, რომ მილერი იმ თარიღს ელოდა. მილერიტთა უმრავლესობა სწორედ იმ თარიღს შეჰყურებდა, და მათი მოწინააღმდეგენიც კი იცნობდნენ მას და აკვირდებოდნენ, როგორც მტკიცებულებას იმისა, რომ მილერიტები ცდებოდნენ. ეს იყო საყოველთაოდ მიღებული გაგება. მას შემდეგ, რაც მან ჩაიარა, მათ დროის წინასწარმეტყველებათა უფრო გულდასმით გამოკვლევა დაიწყო, რამაც ისინი 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე მიიყვანა. ეს იძლევა საყრდენ წერტილს იმ კითხვისათვის, რომელიც გუშინ წამოიჭრა.

დაყოვნების დრო და ელენ უაიტის პირველი ხილვა

დღეს მსურს მეტი დრო დავუთმო დაყოვნების დროის განხილვას. ეს მნიშვნელოვანია, რადგან ჩვენ საქმე გვაქვს ელენ უაიტის პირველ ხილვასთან, სადაც იგი ამბობს, რომ ზეცისკენ მიმავალი გზის დასაწყისში მდგარი კაშკაშა ნათელი შუალამის ძახილი იყო, და თუ ამ ნათელს უარყოფ, ზეცისკენ მიმავალი გზიდან გადაცვივდები. მე ვცდილობ ვაჩვენო, რომ მის ხილვაში შუალამის ძახილი მოიცავს მეორე ანგელოზის უწყების მთელ ისტორიას.

პირადად მე არავითარი სირთულე არა მაქვს იმის თქმაში, რომ იმ ხილვაში შუალამის ძახილი, რომელიც ბილიკის დასაწყისშია და მთელ გზაზე ნათელს ჰფენს, წარმოადგენს მილერიტთა ისტორიას 1840 წლიდან 1844 წლამდე. ამ ისტორიის დინამიკა სწორად უნდა იქნეს გაგებული. თვით შუალამის ძახილის აღსრულება მოიცავდა 12 აგვისტოდან 17 აგვისტოს ჩათვლით პერიოდს, როდესაც უწყება ექსეტერის ბანაკობრივ კრებაზე იქნა წარდგენილი, შემდეგ კი ეს უწყება დაახლოებით ორი თვის განმავლობაში მიჰქონდათ — სექტემბერი და ოქტომბერი, ორი თვე და ხუთი დღე. 22 ოქტომბრამდე ისინი უფლის დაბრუნებისთვის ემზადებოდნენ. ეს ორთვიანი პერიოდი შუალამის ძახილის ისტორიაა. თუმცა, ამ პერიოდის გაგება შეუძლებელია იმ საფეხურების გაგების გარეშე, რომლებმაც მასში შეიყვანა. ჩემთვის შუალამის ძახილი, უფრო კონკრეტულად, არის დაყოვნების ჟამის ისტორია, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე გრძელდება.

სამი ანგელოზის უწყებათა ადგილმდებარეობის დადგენა

აი, 1840 წლიდან 1844 წლამდე ისტორია. წინასწარმეტყველების სულში არის რამდენიმე მონაკვეთი, სადაც და უაიტი გვეუბნება, რომ უნდა ვიცოდეთ, სად უნდა განვათავსოთ უწყებანი. როდესაც უწყებათა განთავსებას იწყებთ, აცნობიერებთ, რომ ყველა უწყება დროის ერთ გარკვეულ მომენტში მოდის და ამის შემდეგ ძალით იმოსება.

პირველი ანგელოზი მოვიდა 1798 წელს, აღსასრულის ჟამს, როცა დანიელის წიგნი გაიხსნა და ცოდნის გამრავლება მოხდა. პირველი ანგელოზის უწყება ძალით აღიჭურვა 1840 წლის 11 აგვისტოს, როცა წელი-დღის პრინციპი მთელი მსოფლიოსათვის დადასტურდა, რამაც ჩამოიყვანა გამოცხადების 10-ის ანგელოზი, რომელიც პირველი ანგელოზის უწყების ძალმოსილებას სიმბოლურად გამოხატავს.

მეორე ანგელოზი მოვიდა 1842 წლის ივნისში. ჩვენ გუშინ წავიკითხეთ, რომ 1842 წლის ივნისში ბატონმა მილერმა კასკოს ქუჩის ეკლესიაში თავისი მოხსენებების მეორე ციკლი წარადგინა. მცირე გამონაკლისების გარდა, პროტესტანტულმა ეკლესიებმა თავიანთი კარები დახურეს. ამგვარად, 1842 წლის ივნისში მეორე ანგელოზის უწყება მოვიდა, რადგან როცა პროტესტანტული ეკლესია თავის კარს პირველი ანგელოზის უწყების წინაშე ხურავს, იგი ბაბილონის ნაწილად იქცევა. მეორე ანგელოზის უწყება ბაბილონიდან გამოსვლის მოწოდებაა. იგი პროგრესულია.

და უაიტი გვეუბნება, რომ თუმცა პროტესტანტებმა თავიანთი კარების დახურვა დაიწყეს 1842 წლის ივნისში, ბაბილონიდან გამოსვლის მოწოდება — მეორე ანგელოზის უწყების შინაარსი — სინამდვილეში 1844 წლის ზაფხულამდე არ დაწყებულა.

მეორე ანგელოზის უწყება მოვიდა 1842 წლის ივნისში და ძალმოსილია შუაღამის ღაღადის უწყებით, 1844 წლის 12–17 აგვისტოს, ექსეტერის ბანაკის შეკრებაზე.

მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, რადგან იმ დღეს გაიხსნა გზა უწმიდეს ადგილზე, სადაც ადამიანებს შეუძლიათ გაიგონ, რომ ქრისტე ახლა მღვდელმთავარია უწმიდეს ადგილას. იქ აღიარებულია აღთქმის კიდობანი, და კიდობანში არის ათი მცნება. როდესაც და უაიტი იქნა აყვანილი უწმიდეს ადგილზე და შეხედა ათ მცნებას, მან იხილა, რომ შაბათის მცნება სხვებზე მეტად ბრწყინავდა, რითაც აღინიშნა შაბათის მნიშვნელობა მესამე ანგელოზის უწყებაში. ეს იქნება გამოცდა შაბათსა თუ კვირას შორის. 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოვიდა მესამე ანგელოზის უწყების შინაარსი.

სამივე უწყების ერთი ნიშანდობლივი თვისება ის არის, რომ როდესაც პირველი ანგელოზის უწყება 1798 წელს მოვიდა, იგი არავის ესმოდა. უფალმა უილიამ მილერი აღადგინა პირველი ანგელოზის მაცნედ, მაგრამ მხოლოდ 1818 წელს — ოცი წლის შემდეგ — დაიწყო მილერმა ამ უწყების გაგება. უწყება მოვიდა, მაგრამ დროა საჭირო, ვიდრე ღმერთის ხალხი მას შეიცნობს, და შემდეგ იგი ძალით იმოსება.

მეორე ანგელოზის უწყება მოვიდა 1842 წლის ივნისში, მაგრამ 1842 წელს არც ერთმა მილერიტმა არ დაიწყო პროტესტანტული ეკლესიების ბაბილონად მოხსენიება. მათ ეს ჯერ კიდევ არ ჰქონდათ გაცნობიერებული. მხოლოდ 1844 წლის ზაფხულში დაიწყეს მათ ამის გაცნობიერება და ხალხის ეკლესიებიდან გამოხმობა. უწყება მოდის, შემდეგ მისი გაგება ხდება, და შემდეგ იგი ძალით იმოსება.

1844 წლის 22 ოქტომბერს, როდესაც ჰაირამ ედსონს ჰქონდა ხილვა ქრისტეს შესახებ, რომელიც წმიდა ადგილიდან უწმიდეს ადგილას გადავიდა, მათ მიიღეს გარკვეული ნათელი ქრისტეს მსახურების ცვლილების შესახებ. მაგრამ 1844 წლის 23 ოქტომბერს ჰაირამ ედსონი მზად არ იყო, დაეწერა სტატია ან ექადაგა ქადაგება იმის შესახებ, რომ კვირა არის მხეცის ნიშანი. მათ მესამე ანგელოზის უწყება არ ესმოდათ იმ დროის პერიოდის გასვლამდე.

მესამე ანგელოზის უწყება ძალით აღიჭურვება, როგორც ეს მეშვიდე დღის ადვენტისტებმა იციან, როდესაც მას უერთდება გამოცხადების 18-ის მეოთხე ანგელოზი. მათთვის, ვინც ამას უყურებს LiveStreaming-ით ან მოგვიანებით DVD-ებზე, შესაძლოა გასურდეთ იმსჯელოთ იმ დროის შესახებ, როდესაც მეოთხე ანგელოზი შეუერთდა მესამეს 2001 წლის 11 სექტემბერს. ამ ეტაპზე, ამის შესახებ არავითარ მსჯელობას არ წარმოვადგენთ, თუმცა არც ამას უარვყოფთ: მეოთხე ანგელოზი მესამე ანგელოზს უერთდება ტყუპი კომკების ჩამოშლისას, და სწორედ აქ ძალით აღიჭურვება მესამე ანგელოზის უწყება.

სამივე ანგელოზის უწყებას ეს ნიშნები ახასიათებს: ისინი მოდიან, განიმარტებიან და შემდეგ ძალით აღიჭურვებიან.

ორი კარის დახურვა და ტაძრის განწმენდები

1842 წლის ივნისში ერთმა კარმა დაიწყო დახურვა, რაც აღინიშნა იმით, რომ პროტესტანტულმა ეკლესიებმა თავიანთი კარები დახურეს პირველი ანგელოზის უწყების წინაშე. ამ ისტორიის დასაწყისში ჩვენ ვხედავთ კარის დახურვას, და ამ ისტორიის ბოლოს — მეორე ანგელოზის ისტორიის ბოლოს — კარი კვლავ იხურება: კარი წმიდა ადგილას, კარი ათი ქალწულის იგავში.

ამ ორი კარის დახურვის აღნიშვნა მნიშვნელოვანია, განსაკუთრებით თუ თქვენ აპირებთ ორ ტაძრის განწმენდასთან გამკლავებას. ქრისტემ ორჯერ განწმინდა ტაძარი, როდესაც იგი დედამიწაზე იყო, და და უაიტი გვეუბნება, რომ სამყაროს დასასრულს ტაძრის ორი განწმენდა იქნება, როგორც ეს მილერიტების დროს იყო. მილერიტების დროის ტაძრის განწმენდები შეიძლება აღინიშნოს კარის დახურვისას 1842 წლის ივნისში — ტაძრის პირველი კარი, პროტესტანტიზმი — და ტაძრის მეორე განწმენდისას, როდესაც მილერიტების ტაძრის განწმენდა დასრულდება.

ჩვენ განვიხილავთ დაყოვნების დროს. მეორე ანგელოზის ამ ისტორიაში დაყოვნების დრო დგება 1844 წლის 22 მარტს და იგი მოქცეულია ტაძრის ორი განწმენდის შორის. ეს არის მეორე ანგელოზის უწყება.

ეს ასევე გედეონის ამბავია. გედეონის ამბავში იყო ორი განწმენდა, რაც ორი ტაძრის განწმენდისა და მეორე ანგელოზის უწყების ერთ-ერთი სიმბოლოა.

დაყოვნების ჟამი და შუალამის შეძახილი წინასწარმეტყველებაში

დავიწყოთ ჩვენი შესწავლა ციტატით წიგნიდან Spiritual Gifts, ტომი 1, გვ. 195, 196. ჩვენ განვიხილავთ დაყოვნების დროს, რათა გავიგოთ მისი კავშირი შუალამის ძახილთან, რადგან არ გვსურს უარვყოთ შუალამის ძახილის ნათელი; თუ ამას ვიზამთ, ქვემოთ არსებულ ბოროტ სამყაროში ბილიკიდან გადავვარდებით.

ანგელოზები გაიგზავნენ, რათა დახმარებოდნენ ზეციდან ჩამოსულ ძლიერ ანგელოზს, და მე მოვისმინე ხმები, რომლებიც თითქმის ყველგან ჟღერდა: „გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო, რათა არ გახდეთ მისი ცოდვების თანაზიარნი და რათა არ მიიღოთ მისი წყლულები; რადგან მისი ცოდვები ცამდეა მიღწეული და ღმერთს გახსენებია მისი

ურჯულოებანი. ეს უწყება მესამესთვის დამატებას ჰგავდა“, — ახლა, მან სწორედ გამოაცხადა გამოცხადების 18:4: „გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო, . . .“ და იგი ამბობს: „ეს უწყება მესამის [ანგელოზის] უწყებისთვის დამატებას ჰგავდა და მას შეუერთდა, როგორც შუალამის ძახილი შეუერთდა მეორე ანგელოზის უწყებას 1844 წელს.“

მეორე ანგელოზის უწყება 1842 წლის ივნისში მოდის, ხოლო შუალამის ძახილი მას 1844 წლის აგვისტოში უერთდება. ამ უწყებაზე სულის ეს გადმოღვრა — ბაბილონიდან გამოსვლის მოწოდება — არის ის ისტორია, რომელსაც და უაიტი იყენებს 2001 წლის 11 სექტემბრის ისტორიის აღსაწერად, როდესაც მესამე ანგელოზის უწყებას მეოთხე ანგელოზი უერთდება. მეოთხე ანგელოზი არის ის დრო, როდესაც გამოცხადების 18-ის ძლიერი ანგელოზი ჩამოდის.

ეს უწყება თითქოს მესამე უწყების დამატება იყო და მას შეუერთდა, როგორც 1844 წელს შუალამის ძახილი შეუერთდა მეორე ანგელოზის უწყებას. ღვთის დიდება დამკვიდრდა მომთმენ, მომლოდინე წმინდანებზე, “—ვისზე დამკვიდრდა ღვთის დიდება? მომთმენებზე — რაზე? მომლოდინეებზე. მომთმენ, მომლოდინე წმინდანებზე. კარგი? მომლოდინე წმინდანებზე; რადგან ახლა ჩვენ იმ ისტორიულ პერიოდში ვიმყოფებით, სადაც წინასწარმეტყველება ამბობს: „ნეტარია ის, ვინც ითმენს და მიაღწევს 1335-ს. თუმცა ხილვა დაყოვნდეს, დაელოდე მას.“ ისინი, ვინც მიიღებენ სულიწმინდის გადმოღვრას, არიან მომლოდინე წმინდანები.

ღვთის დიდება განისვენებდა მოთმინებით მომლოდინე წმიდებზე, და ისინი უშიშრად იძლეოდნენ უკანასკნელ საზეიმო გაფრთხილებას, აცხადებდნენ ბაბილონის დაცემას და მოუხმობდნენ ღვთის ხალხს, გამოსულიყვნენ მისგან, რათა მის საშინელ ხვედრს გადარჩენოდნენ.“ — ცხადია, ეს ჩვენს დღეებსა და ჩვენს ეპოქას ეხება; მაგრამ ჩვენს დღეებსა და ჩვენს ეპოქაში მომლოდინე წმინდანები წინასწარ არიან წარმოდგენილნი იმ მომლოდინე წმინდანებით, რომელთაც ჩვენ განვიხილავთ მილერიტული ისტორიის ფარგლებში.

„სინათლე, რომელიც დაეფინა მომლოდინეებზე, ყველგან შეაღწია, და ისინი, ვისაც ეკლესიებში რაიმე ნათელი ჰქონდათ და ვისაც სამი უწყება არ ჰქონდა მოსმენილი და უარყოფილი, გამოეხმაურნენ მოწოდებას და დატოვეს დაცემული ეკლესიები.“—ეს არის: „გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო!“ ეს ეხება მათ, ვინც ჩვენს დღეებში და ჩვენს ეპოქაში გამოდის ბაბილონის ეკლესიებიდან მას შემდეგ, რაც შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონი დადგება. ისინი არიან დაცემული ეკლესიები, ბაბილონის ეკლესიები.

„როცა ეს უწყებანი მიეცა, ბევრს უკვე ჰქონდა პასუხისმგებლობის ასაკს მიღწეული, და ნათელი უბრწყინავდა მათ, და მათ ჰქონდათ სიცოცხლისა თუ სიკვდილის არჩევის უპირატესობა.“ — ახლა იგი ამბობს, რომ დღეს პროტესტანტულ ეკლესიებში არიან ადამიანები, რომლებმაც პასუხისმგებლობის ასაკს მიაღწიეს 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ; და ეს მართლაც ასეა. დღეს პროტესტანტულ ეკლესიებში მყოფი ადამიანები ცოცხლები არ იყვნენ, როცა მესამე ანგელოზის უწყება მილერიტულ ისტორიაში მოვიდა. მათ არ ეკისრებათ პასუხისმგებლობა იმ უარყოფისთვის, რომელიც

პროტესტანტულმა ეკლესიებმა თავიანთ ისტორიულ პერიოდში ჩაიდინეს, და ეს უმნიშვნელოვანესი საკითხია, რომელსაც ყურადღება უნდა მიაქციოთ, თუ ოდესმე შეისწავლით, თუ როგორ ასახავს ქრისტეს ისტორია სამყაროს დასასრულს; რადგან, ტექნიკურად, წინასწარმეტყველურად, იერუსალიმი შეიძლება, და უნდა კიდევ, განადგურებულიყო ახ. წ. 34 წელს.

დანიის 8-სა და დანიის 9-ში აღნიშნული 2300 წლიდან იუდეველებისთვის გამოყოფილი იყო 490-წლიანი გამოსაცდელი დრო. ეს 490 წელი დასრულდა ახ. წ. 34 წელს სტეფანეს ჩაქოლვით. იმ მომენტში იერუსალიმი, წინასწარმეტყველურად, უნდა განადგურებულიყო, მაგრამ იგი 70 წლამდე არ განადგურებულა. წიგნში „დიადი ბრძოლა“ და უაიტი იმავე რამეს ამბობს ამ ისტორიის შესახებ. იგი ამბობს, რომ იყვნენ ბავშვები და სხვებიც, რომელთაც 34 წლამდე არ ჰქონდათ მოსმენილი ქრისტესა და მოწაფეების უწყება, და ღმერთმა თავისი წყალობით მათ მისცა დრო, რომ იერუსალიმის განადგურებამდე ამ უწყებას დაპირისპირებოდნენ. იგი, ისევე როგორც ქრისტე, იერუსალიმის განადგურებას განიხილავს, როგორც ქვეყნის აღსასრულის ილუსტრაციას.

ეს ისტორია წინასწარ განასახიერებს სწორედ იმ ისტორიას, რომლის შესახებაც იგი საუბრობს. როდესაც საკვირაო კანონი მოვა შეერთებულ შტატებში და უწყება საბოლოოდ მივა დაცემულ ეკლესიებთან, ღმერთის შვილებს, რომლებიც ახლა ბაბილონში არიან, პასუხისმგებლობა არ დაეკისრებათ იმ უარყოფისთვის, რომელიც მათმა ეკლესიებმა ან წინაპრებმა მე-19 საუკუნეში მოახდინეს.

ბევრს უკვე მიღწეული ჰქონდა პასუხისმგებლობის ასაკისთვის იმ დროიდან, რაც ეს უწყებანი მიეცა; სინათლე გაუნათდათ მათ, და მიენიჭათ უპირატესობა, აერჩიათ სიცოცხლე ან სიკვდილი. ზოგიერთებმა სიცოცხლე აირჩიეს და თავიანთი ადგილი დაიკავეს მათთან, ვინც თავის უფალს მოელოდა და იცავდა მის ყველა მცნებას. მესამე უწყებას თავისი საქმე უნდა აღესრულებინა; ყველანი მისით უნდა გამოცდილიყვნენ, და ძვირფასნი უნდა გამოხმოილიყვნენ რელიგიური გაერთიანებებიდან. ძალმოსილი ძალა აღმრავს გულწრფელთ, ხოლო ღვთის ძალის გამოცხადება შიშსა და შეკავებაში ამყოფებს ნათესავებსა და მეგობრებს, და ისინი ვერც ბედავენ და არც ძალუბთ, ხელი შეუშალონ მათ, ვინც ღვთის სულის მოქმედებას გრძნობს საკუთარ თავზე. უკანასკნელი მოწოდება მიტანილ იქნა თვით ღარიბ მოწიგებამდეც, და მათ შორის ღვთისმოსავნი, მდაბალი სიტყვებით, თავიანთი ბედნიერი გათავისუფლების მოლოდინით აღსავსენი, დაუცხრომელი სიხარულის გალობებს აღმოთქვამენ, და მათი ბატონები ვერ აჩერებენ მათ; რადგან შიში და გაოცება აჩუმებს მათ. აღესრულება ძლიერი სასწაულები, სნეულნი იკურნებიან, და ნიშნები და საოცრებანი მისდევს მორწმუნეთ. ღმერთი ამ საქმეშია, და ყოველი წმინდანი, შედეგების შეუშინებელი, მიჰყვება საკუთარი სინდისის დარწმუნებას და ერთიანდება მათთან, ვინც ღვთის ყველა მცნებას იცავს; და ისინი ძალით აუწყებენ მესამე უწყებას. მე ვიხილე, რომ მესამე უწყება დასრულდებოდა ძალითა და სიმტკიცით, რომელიც ბევრად აღემატებოდა შუადამის ღაღადს.

ამ ორ აბზაცში ეს უკვე მეორე შემთხვევაა, როდესაც იგი ჩვენი ისტორიის დასასრულის ჟამს საკვირაო კანონის დროს მიმდინარეს ადარებს შუადამის ძახილის ისტორიას.

პირველ შემთხვევაში იგი ამბობს, რომ გამოცხადების 18-ე თავის ძლევა მოსილი ანგელოზი უერთდება მესამე ანგელოზს, ისევე როგორც შუადამის ძახილი შეუერთდა მეორე ანგელოზს. მიუხედავად იმისა, რომ იგი საკვირაო კანონის კრიზისის ისტორიას განიხილავს, იგი აშკარად იყენებს მეორე ანგელოზის ისტორიას როგორც სააღრიცხვო წერტილს. ეს პარალელური ისტორიებია.

ღვთის მსახურნი, მაღლიდან ბოძებული ძალით შემოსილნი, სახეებგანათებულნი და წმიდა მიძღვნილებით გაბრწყინებულნი, გამოვიდნენ თავიანთი საქმის აღსასრულებლად და ზეციდან მომდინარე უწყების საქადაგებლად. სულეები, რომელნიც სხვადასხვა რელიგიურ ერთობებში იყვნენ გაფანტულნი, გამოეხმაურნენ ამ ხმოვს, და ძვირფასნი სწრაფად იქნენ გამოყვანილნი განწირული ეკლესიებიდან, როგორც ლოტი იქნა სასწრაფოდ გამოყვანილი სოდომიდან მის დაღუპვამდე.

რაც შეეხება ბაბილონიდან გამოხმობის მოწოდებას, იქნება ეს სამყაროს აღსასრულის ჟამს თუ მეორე ანგელოზის უწყებაში, ლოტი ამ ისტორიისა და სოდომის განადგურების სიმბოლოა.

თუ დანიელის 11-ს სწორად გაიგებთ, 41-ე მუხლში ჩრდილოეთის მეფე დიდებულ ქვეყანაში შედის და მრავალი დაეცემა, მაგრამ „ესენი გადაურჩებიან მის ხელს: ედომი, მოაბი და ამონის ძეთა რჩეული ნაწილი.“ მოაბი და ამონი ლოტის ორი ასულის შვილები არიან. ლოტის ოჯახი წარმოადგენს მათ, ვინც საკვირაო კანონის კრიზისის დროს პაპობის ხელს გადაურჩება.

და უაიტი ამ სიმბოლიკას იყენებს. დაცემული ეკლესიები ლოტით არიან წარმოდგენილნი, ხოლო ძვირფასნი დაღუპვისათვის განწირული ეკლესიებიდან სასწრაფოდ იქნენ გამოყვანილნი, როგორც ლოტი იქნა ნაჩქარევად გამოყვანილი სოდომიდან მის დაღუპვამდე. ღვთის ერი სრულქმნილ იქნა და განმტკიცდა იმ აღმატებული დიდებით, რომელიც მათზე უხვად გადმოვიდა, რათა მომზადებულიყვნენ განსაცდელის ჟამის ასატანად. ყველგან ისმოდა მრავალი ხმა, რომელიც ამბობდა: „აქ არის წმიდათა მოთმინება; აქ არიან ისინი, რომელნიც იცავენ ღვთის მცნებებსა და იესოს რწმენას.“

მიუხედავად იმისა, რომ იგი საუბრობს სამყაროს აღსასრულს ბაბილონიდან გამოსვლის მოწოდებაზე, ამ მოწოდების აღსაწერად იგი იყენებს მეორე ანგელოზის უწყების ისტორიას მილერიტთა პერიოდის განმავლობაში. მეორე ანგელოზის უწყება ბაბილონიდან გამოსვლის მოწოდებაა, და ეს ისტორია წარმოადგენს კვირა დღის კანონის კრიზისის ისტორიის ტიპს.

ერთ-ერთი ბიბლიური მაგალითი, რომელსაც ელენ უაიტი იყენებს ამ ისტორიის აღსაწერად, არის სოდომისა და გომორას ამბავი. წავიკითხავთ დაბადების 19:1-11-დან, რაც ლოტის ისტორიის ნაწილია.

და მოვიდა ორი ანგელოზი სოდომში საღამოს ჟამს; ხოლო ლოტი სოდომის კარიბჭესთან იჯდა. და როდესაც ლოტმა ისინი იხილა, წამოდგა მათ შესახვედრად და პირქვე დაემხო მიწამდე; და თქვა: აჰა, ბატონო ჩემო, გვედრებით,

გადაუხვიეთ თქვენი მსახურის სახლში, გაათიეთ ღამე, დაიბანეთ თქვენი ფერხნი, დილით ადრიანად აღდგებით და თქვენს გზას გაუდგებით. და მათ თქვეს: არა, ქუჩაში გავათევთ ღამეს. მაგრამ მან ძლიერად დააძალა მათ; და გადაუხვიეს მასთან, შევიდნენ მის სახლში, და მან გაუმართა მათ ნადიმი, გამოაცხო ხმადი პური, და ჭამეს. ვიდრე ისინი დასაძინებლად დაწვებოდნენ, ქალაქის კაცებმა, სოდომის კაცებმა, გარს შემოარტყეს სახლს, მოხუცმაც და ჭაბუკმაც, მთელმა ხალხმა ყოველი კუთხიდან; და მოუხმეს ლოტს და უთხრეს მას: სად არიან ის კაცები, ვინც ამაღამ შენთან მოვიდნენ? გამოიყვანე ისინი ჩვენთან, რათა შევიცნოთ ისინი. და გამოვიდა ლოტი მათთან კართან და კარი გამოიხურა თავის უკან, და თქვა: გევედრებით, ძმანო, ნუ ჩაიდნით ამ ბოროტებას. აჰა, მე მყავს ორი ასული, რომელთაც მამაკაცი არ შეუცვნიათ; გევედრებით, მათ გამოგიყვანოთ თქვენთან, და უყავით მათ, რაც კეთილად გეჩვენოთ თქვენს თვალში; ოღონდ ამ კაცებს ნურაფერს ავნებთ, რადგან ამიტომ მოვიდნენ ისინი ჩემი სახურავის ჩრდილის ქვეშ. და მათ თქვეს: განზე გადაექ. და კვლავ თქვეს: ეს ერთი კაცი უცხოდ მოვიდა საცხოვრებლად და ახლა მოსამართლეობაც უნდა; ახლა შენ უფრო უარესად მოგექცევით, ვიდრე მათ. და ძლიერად მიაწვნენ იმ კაცს, ლოტს, და მოახლოებდნენ, რომ კარი შეემტვრიათ. მაგრამ იმ კაცებმა ხელი გამოიწოდეს, შეიყვანეს ლოტი სახლში თავისთან და კარი დახურეს. ხოლო ის კაცები, რომლებიც სახლის კართან იყვნენ, სიბრძავით დასცეს, მცირეც და დიდიც, ასე რომ დაიქანცნენ კარის ძეხანში.

პროგრესული გამოცდა და დაყოვნების დრო

და უაიტი საუბრობს თანმიმდევრულ გამომცდელ პროცესზე ქრისტეს დროს და მილერიტების დროს, რითაც ჩვენთვისაც თანმიმდევრულ გამომცდელ პროცესს წარმოაჩენს. „ადრეულ წერილებში“, 259-ე გვერდზე, იგი ამბობს:

„ვინც იოანე ნათლისმცემლის უწყებას არ მიიღებდა, ვერანაირ სარგებელს მიიღებდა იესოს მოძღვრებისაგან; ასევე ვერანაირ სარგებელს მიიღებდა ქრისტეს მსახურებისაგან ზეციურ საწმიდარში.“ შემდეგ იგი ამბობს: „ვინც პირველი ანგელოზის უწყება არ მიიღო, ვერანაირ სარგებელს მიიღებდა მეორე ანგელოზის უწყებისაგან; ასევე ვერანაირ სარგებელს მიიღებდა შუადამის ღაღადისაგან.“

ადრეულ წერილებში, 259, იმ მონაკვეთში, როდესაც ქრისტეს დროს კარი იხურება, იუდეველები სრულ სიბნელესა და სიბრძავეში არიან.

მილერიტული ისტორია მეორე ანგელოზისა არის ლოტის ისტორია. ორი ანგელოზი მოდის ქალაქში (1842 წლის ივნისი), მოდის მეორე ანგელოზის უწყება, და ლოტი მათ აყოვნებს ღამის გასათევად (მოლოდინის დრო). არის სამსჯავრო, და შემდეგ კარი იხურება (1844 წლის 22 ოქტომბერი).

ჩვენ განვიხილავთ კიდევ ერთ ბიბლიურ ისტორიას, სადაც დაყოვნების დრო ეთანხმება მილერიტულ ისტორიას, ვიდრე ამას მთლიანობაში შევკრებდეთ.

მოსე, საწმინდარი და დაყოვნების ჟამი

შემდეგი ისტორია არის მოსეს მიერ საწმიდრის აგებისა და რჯულის შესახებ მითითებების მიღება.

მეშვიდე დღეს, რომელიც შაბათი იყო, მოსე ღრუბელში იქნა მოწოდებული. სქელი ღრუბელი გაიხსნა მთელი ისრაელის თვალწინ, და უფლის დიდება იფეთქა როგორც შემჭამელი ცეცხლი. „და შევიდა მოსე ღრუბლის შუაგულში და ავიდა მთაზე; და იყო მოსე მთაზე ორმოცი დღე და ორმოცი ღამე.“ Patriarchs and Prophets, 313, 314.

მთაზე ორმოცი დღის დაყოვნება არ მოიცავდა მომზადების ექვს დღეს.

ამ ისტორიის განმავლობაში მოსემ ტაძრის აშენების შესახებ მითითებების მისაღებად 46 დღე დაჰყო, რაც პარალელურია 1798 წლიდან 1844 წლამდე გასულ 46 წელთან, როდესაც უფალმა აღადგინა მილერიტული ტაძარი, აგრეთვე ჰეროდეს მიერ ტაძრის აღდგენის 46 წელთან, რომელიც იოანე 2:20-შია მოხსენიებული, ისევე როგორც ადამიანური ტაძრის 46 ქრომოსომასთან. ამ ექვსი დღის განმავლობაში იესო ნავეს ძე მოსესთან იყო, და ისინი ერთად ჭამდნენ მანანას და სვამდნენ ნაკადულიდან, რომელიც მთიდან ჩამოედინებოდა. იესო ნავეს ძე მოსესთან ერთად ღრუბელში არ შესულა, არამედ გარეთ დარჩა, ყოველდღიურად ჭამდა და სვამდა, მოსეს დაბრუნების მოლოდინში, მაშინ როცა მოსე ორმოცი დღის განმავლობაში მარხულობდა.

მის მთაზე ყოფნის დროს მოსემ მიიღო მითითებები იმ საწმიდრის ასაშენებლად, რომელშიც ღვთიური თანდასწრება განსაკუთრებულად გამოვლინდებოდა. „გამიკეთონ საწმიდარი, რათა დავმკვიდრდე მათ შორის“ (გამოსვლა 25:8), — ასეთი იყო ღვთის ბრძანება.

აი, აქ ვხედავთ რიცხვ 46-ს, რომელიც საწმიდრის აშენებასთან არის დაკავშირებული.

ჩვენ წავიკითხავთ გამოსვლის წიგნიდან და ამ ისტორიაში შევნიშნავთ დაყოვნების დროს, რადგან იგი წინასწარ ასახავს დაყოვნების დროს ქრისტეს ჟამს, მილერიტების პერიოდში და წუთისოფლის დასასრულს. დაყოვნების დრო წარმოქმნის იმ გარემოს, რომელიც საშუალებას აძლევს შუალამის ძახილს იქადაგოს და წარმოშვას თაყვანისმცემელთა ორი ჯგუფი. დაყოვნების დროის გარეშე, იმ ისტორიის დინამიკა არ იარსებებდა იმისათვის, რისი აღსრულებაც უფალს სურს შუალამის ძახილის დროს. ჩვენ უნდა დავინახოთ, რას წარმოადგენს დაყოვნების დრო.

და უთხრა მან მოსეს: აღვიდე უფალთან შენ, აარონი, ნადაბი და აბიჰუ, და ისრაელის უხუცესთაგან სამოცდაათი კაცი; და თაყვანი ეცით შორიდან. . . . და მოსემ აიღო სისხლის ნახევარი და ჩაასხა თასებში; ხოლო სისხლის ნახევარი ასხურა სამსხვერპლოზე. და აიღო აღთქმის წიგნი და წაუკითხა ხალხს; და მათ თქვეს: ყოველივე, რაც უფალს უთქვამს, შევასრულებთ და მორჩილნი ვიქნებით. და მოსემ აიღო სისხლი, ასხურა ხალხს და თქვა: აჰა, ეს არის აღთქმის სისხლი, რომელიც უფალმა თქვენთან დადო ყოველივე ამ სიტყვების შესახებ. გამოსვლა 24:1, 6-8.

ეს 46-დღიანი პერიოდი, ეს მოლოდინის ჟამი, არის დრო, როდესაც უფალი აღთქმაში შედის ერთ ხალხთან.

დადო თუ არა უფალმა აღთქმა მილერიტებთან ამ ისტორიაში? დიახ.

გააფორმა თუ არა მან აღთქმა ქრისტიანულ ეკლესიასთან ორმოცდამეათობაზე, ქრისტეს დროს? დიახ.

ამრიგად, ეს დაყოვნების ჟამი არის ერთ-ერთი საეტაპო ნიშანი იმისა, რომ უფალი ხალხთან აღთქმაში შედის.

და უთხრა უფალმა მოსეს: ამოდი ჩემთან მთაზე და იქ დარჩი; და მოგცემ ქვის ფიქალებს, რჯულსა და მცნებებს, რომლებიც დავწერე, რათა ასწავლო ისინი. და ადგა მოსე და იესო ნავეს ძე, მისი მსახური; და ავიდა მოსე ღვთის მთაზე. და უთხრა უზუცესებს: აქ დაგველოდეთ, ვიდრე კვლავ მოვბრუნდებოდეთ თქვენთან; და აჰა, აარონი და ხური თქვენთან არიან; თუ ვისმე რაიმე საქმე ექნება, მათთან მივიდეს. და ავიდა მოსე მთაზე, და ღრუბელმა დაფარა მთა. და უფლის დიდება დამკვიდრდა სინას მთაზე, და ღრუბელი ფარავდა მას ექვს დღეს; ხოლო მეშვიდე დღეს მოუხმო მოსეს ღრუბლის შუაგულიდან. და უფლის დიდების ხილვა იყო, ვითარცა შემჭმელი ცეცხლი მთის წვერზე ისრაელის ძეთა თვალწინ. და შევიდა მოსე ღრუბლის შუაგულში და ავიდა მთაზე; და იყო მოსე მთაზე ორმოცი დღე და ორმოცი ღამე. გამოსვლა 24:12-18.

მოსეს ისტორიაში ჩვენ ვხედავთ დაყოვნების ჟამს. ამ დროს ორი ფიქალი სიმბოლურად გამოხატავს აღთქმას, და უფალი აღთქმაში შედის და მოსეს აძლევს მითითებებს ტაძრის აგების შესახებ.

1798 წლიდან 1844 წლამდე, ამ 46 წლის განმავლობაში, უფალი აღადგენდა მილერიტულ ტაძარს, რათა შესულიყო აღთქმაში თანამედროვე ისრაელთან.

პერიოდი, რომლის შესახებაც ახლა წავიკითხეთ — მოსესთან დაკავშირებული და იმ სამოცდაათი უზუცესის დაყოვნების ჟამი — ბიბლიურ ისტორიაში იწოდება ორმოცდამეათედად, ანუ პასექიდან ორმოცდაათი დღის შემდეგ. უფალმა ისრაელს უბრძანა, რომ ორმოცდამეათე სამუდამოდ აღენიშნათ. ახალ აღთქმაში ორმოცდამეათე ადრეული ქრისტიანული ეკლესიის განსაკუთრებული ყურადღების საგანია და სწორედ ამ ისტორიის მოსაგონებლად აღინიშნება. იმავე შემადგენელ ელემენტებს ვხედავთ ორმოცდამეათეზე ქრისტეს დროს, მილერიტების ისტორიაში, და ეს ელემენტები კვლავ განმეორდება სოფლის დასასრულს.

ორმოცდამეათე დღე და მოლოდინის ჟამი ახალ აღთქმაში

მოდით, ორმოცდამეათე დღესასწაულს შევხედოთ ლუკა 24:44-52-ის მიხედვით, ემაუსისკენ მიმავალი გზის ამბის განმავლობაში.

ლუკას სახარების უფრო ადრეულ მონაკვეთში იესოსთან ერთად მიმავალი ორი მოწაფე სთხოვს მას, მათთან დარჩეს. ბიბლიაში გამოყენებულია სიტყვა „დაყოვნება“. იქ აღნიშნულია დაყოვნების დრო, მაგრამ ჩვენ გვსურს, იმავე ისტორიაში, სხვა

დაყოვნების დრო აღვნიშნოთ.

და უთხრა მათ: ეს არის ის სიტყვები, რომლებიც გეუბნებოდით, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიმყოფებოდი, რომ უნდა აღსრულდეს ყოველივე, რაც ჩემს შესახებ არის დაწერილი მოსეს რჯულში, წინასწარმეტყველთა წიგნებში და ფსალმუნებში. მაშინ გაუხსნა მათ გონება, რათა გაეგოთ წერილნი. და უთხრა მათ: ასეა დაწერილი, და ასე იყო ჯეროვანი, რომ ქრისტეს ეტანჯა და მესამე დღეს აღმდგარიყო მკვდრეთით; და რომ მისი სახელით ქადაგებულიყო სინანული და ცოდვათა მიტევება ყველა ერს შორის, იერუსალიმიდან დაწყებული. და თქვენ ხართ ამ ყოველივეს მოწმეები. და ახლა, მე მოვავლენ თქვენზე ჩემი მამის აღთქმას; ხოლო თქვენ დარჩით ქალაქ იერუსალიმში, ვიდრე შეიმოსებით ძალით მაღლითგან.

დაყოვნების დრო აღვნიშნულია ბრძანებით, რომ იერუსალიმში დაყოვნებულიყვნენ ძალის მისაღებად. სწორედ აქ ხდება მილერიტებისთვის უწყების ძალმოსილებით აღჭურვა.

დაყოვნება ნიშნავს ლოდინს. „ნეტარია ის, ვინც ელოდება.“ რას? ძალმოსილებას.

შუალამის ძახილის ძალმოსილებას სწორად ვერ გაიგებთ, თუ არ გაიგებთ დაყოვნების დროს, როდესაც მათ ებრძანათ, დაეცადათ იმ ძალისთვის. ეს ამ ისტორიის ნაწილია. რათა თქვენ უკან აღმართული ნათელი განაგრძობდეს ნათებას, უნდა გესმოდეთ მთელი ისტორია.

შესაძლოა, ჯერ კიდევ ვერ ხედავ, საით მიემართება ეს, მაგრამ ხვალ ეს ნათელი გახდება.

სამი წინასწარმეტყველება და დაყოვნების დრო

სამმა წინასწარმეტყველებამ მილერიტები მცდარ შეხედულებამდე მიიყვანა, რამაც შეყოვნების დრო და პირველი იმედგაცრუება გამოიწვია. ეს წინასწარმეტყველებები იგივე სამია, რომელთათვისაც უილიამ მილერი ამბობდა, რომ მას მათი დასაწყისი მიეცა: 1335, 2520 და 2300 დღე.

თუ გესმით, რომ დაყოვნების დრო შუალამის ღალადის განსაზღვრული შემადგენელი ნაწილია, უნდა იკითხოთ, რამ წარმოშვა დაყოვნების დრო. ეს იყო ეს სამი დროითი წინასწარმეტყველება: 1335, 2520 და 2300.

თუ უარყოფთ 2520-ისა და 1335-ის წინასწარმეტყველებას, თქვენ უარყოფთ შუალამის ღალადის და ბილიკიდან გადაცვივდებით ქვემოთ არსებულ ბოროტ ქვეყნიერებაში.

ეს არის ის, რისაკენაც ამ ყოველივით მივემართებით.

ისინი ყოვნდებიან, რადგან უნდა დაელოდონ ძალას მაღლიდან, ხოლო მილერიტულ ისტორიაში ეს ძალა იყო შუალამის ძახილი.

მაგრამ თქვენ დარჩით ქალაქ იერუსალიმში, ვიდრე შეიმოსებით ძალით მაღლიდან. და წაიყვანა ისინი ბეთანიაში; აღაპყრო ხელნი თვისნი და აკურთხა ისინი. და მოხდა ისე, რომ, როცა აკურთხებდა მათ, განეშორა მათ და ამაღლდა ზეცად. და

თაყვანი სცეს მას, და დაბრუნდნენ იერუსალიმში დიდი სიხარულით. ლუკა 24:49-52.

ბეთანია იერუსალიმის გარეუბანია, ქალაქიდან დაახლოებით ერთი და ნახევარი მილის დაშორებით. იესოს დღეებში ეს მნიშვნელოვანი მანძილი იყო, რადგან ადამიანები ყველგან ფეხით დადიოდნენ.

ბეთანია ნიშნავს „ღარიბთა სახლს“.

იესოს საყვარელი ადგილი იყო ბეთანია, სადაც ლაზარე, მარიამი და მართა ცხოვრობდნენ.

აღსანიშნავია, რომ საზეიმო შესვლის ისტორია არის ის, რომელსაც დას უაითი შუალამის ღაღადის აღსაწერად იყენებს.

იესოს იერუსალიმში დიდებით შესვლამდე იგი ბეთანიაში, ღარიბთა სახლში, დაყოვნდა. არსებობს დაყოვნების დრო, რომელიც წინ უსწრებს დიდებით შესვლას, ისევე როგორც არსებობს დაყოვნების დრო, რომელიც წინ უსწრებს შუალამის ძახილს. ესენი პარალელური ისტორიებია, მაგრამ ჩვენ ჯერ კიდევ ლუკა 24:44-52-ს განვიხილავთ და იერუსალიმში მოცდასა და დაყოვნებაში ვრჩებით.

ადრეულ წერილებში, გვერდი 247, მილერიტული ისტორიის შესახებ საუბრისას, და უაიტი ამბობს:

იმედგაცრუებულებმა წმიდა წერილებიდან დაინახეს, რომ ისინი დაყოვნების ჟამში იყვნენ და ხილვის აღსრულებას მოთმინებით უნდა დალოდებოდნენ. იგივე მტკიცებულება, რომელმაც ისინი 1843 წელს თავიანთი უფლის მოლოდინში მიიყვანა, 1844 წელსაც მის მოლოდინს აღუძრავდა.

შუალამის შეძახილის დროს მილერიტებს წმინდა წერილების გაგება გაეხსნათ.

„პირველი იმედგაცრუების“ იმედგაცრუებულებმა წმინდა წერილებიდან დაინახეს, რომ ისინი დაყოვნების ჟამში იყვნენ, და იმავე მტკიცებულებამ, რომელმაც ისინი უფლის დაბრუნების 1843 წელს წინასწარმეტყველებამდე მიიყვანა, ახლა 1844 წელი დაადასტურა.

რა გააკეთა უფალმა მათთვის? მან გაუხსნა მათ გონება. ეს მოწაფეთა ისტორიის პარალელური ისტორიაა.

იაკობის დაყოვნების ჟამი და აღთქმა

იაკობის ისტორიაში არის დაყოვნების დრო. ეს დაყოვნების დრო მრავალ წინასწარმეტყველურ ჭეშმარიტებას ნათელს ჰფენს, თუმცა ჩვენ მხოლოდ ზოგიერთ მათგანს შევხებით.

დაბადების 28-ე თავი, მე-10 მუხლიდან დაწყებული, გვიჩვენებს, რომ იაკობის ისტორია წინასწარ ასახავს წუთისოფლის დასასრულს. იაკობის ძეგბი წარმოადგენენ წუთისოფლის დასასრულის 144,000-ს.

იაკობს ვაჟები ოთხი ქალისგან შეეძინა — ორი ცოლისგან, რაქელისა და ლიასგან, და ორი მხევლისგან. მან თავისი ცოლებისთვის უნდა ემუშავა: 2520 დღე ლიასთვის და 2520 დღე რაქელისთვის. იაკობის ამბავში ვხედავთ ორივე 2520-ს, რომლებიც ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოებს წარმოადგენენ.

იაკობი მილერიტული ისტორიისა და 144,000-ის სიმბოლოა. მისი ამბავი უნდა გვინათებდეს ჩვენ სამყაროს აღსასრულს.

და გავიდა იაკობი ბეერ-შებადან და წავიდა ხარანისკენ. და მიაღწა ერთ ადგილს და იქ გაათია ღამე, რადგან მზე იყო ჩასული; და აიღო იმ ადგილის ქვებიდან, დაიდო სასთუმლად და დაწვა იმ ადგილას დასაძინებლად. და იხილა სიზმარი, და აჰა, კიბე იყო მიწაზე დადგმული, და მისი წვერი ცას სწვდებოდა; და აჰა, ღვთის ანგელოზნი ადიოდნენ და ჩამოდიოდნენ მასზე. და აჰა, უფალი იდგა მის ზემოთ და თქვა: მე ვარ უფალი, ღმერთი აბრაამისა, მამაშენისა, და ღმერთი ისაკისა; მიწას, რომელზედაც შენ წევხარ, მოგცემ შენ და შენს თესლს. და იქნება შენი თესლი, ვითარცა მტკერი მიწისა, და განივრცობი დასავლეთისკენ და აღმოსავლეთისკენ, ჩრდილოეთისკენ და სამხრეთისკენ; და შენში და შენს თესლში იკურთხება მიწის ყოველი ტომი. და აჰა, მე შენთან ვარ, და დაგიცავ ყოველ ადგილას, სადაც წახვალ, და კვლავ დაგაბრუნებ ამ მიწაზე; რადგან არ მიგატოვებ, ვიდრე არ აღვასრულებ იმას, რაც შენზე მითქვამს. დაბადება 28:10-15.

უფალი იაკობთან აღთქმაში შედის. როდესაც უფალი მოსესა და ისრაელთან აღთქმაში შედის, არის დაყოვნების დრო; როდესაც იგი იაკობთან აღთქმაში შედის, არის დაყოვნების დრო; როდესაც იგი მილერიტული ისტორიის თანამედროვე ისრაელთან აღთქმაში შედის, არის დაყოვნების დრო; და როდესაც იგი ქრისტიანულ ეკლესიასთან ორმოცდამეათე დღესასწაულზე აღთქმაში შედის, არის დაყოვნების დრო.

ამ ამბავში, დაყოვნების ჟამს, უფალი თავის ერს უხსნის მის სიტყვას, რაც სიმბოლურად გამოსახულია კიბით, რომელზეც ანგელოზები ადიან და ჩამოდიან — ღვთისა და კაცის შორის ურთიერთობის სიმბოლოდ.

და გამოიღვიძა იაკობმა თავისი ძილისგან და თქვა: ჭეშმარიტად, უფალი არის ამ ადგილზე, და მე ეს არ ვიცოდი. და შეეშინდა მას და თქვა: რაოდენ საშიშია ეს ადგილი! ეს სხვა არაფერია, თუ არა სახლი ღვთისა, და ეს არის კარიბჭე ცისა. დაბადება 28:16, 17.

შუალამის შემახილის ჟამს მილერიტი ქალწულები იღვიძებენ და ღვთის სახლად იქცევიან. იგი მათთან აღთქმაში შედის და თანამედროვე ისრაელად აყალიბებს მათ.

და ადგა იაკობი დილით ადრე, აიღო ქვა, რომელიც თავსასთუმლად ედო, აღმართა იგი სვეტად და ზედა ნაწილზე ზეთი დაასხა. და უწოდა იმ ადგილს სახელი ბეთელი; ხოლო იმ ქალაქის სახელი უწინ ლუზი იყო. დაბადება 28:18, 19.

„ლუზი“ შეიცვალა. მილერიტები 1798 წელს ღვთის ხალხი არ იყვნენ. მილერიტების ისტორია არის ისტორია იმისა, თუ როგორ შედის იგი მათთან აღთქმაში და ხდის მათ თავის ხალხად, ცვლის მათ „ლუზიდან“ „ბეთელად“.

და იაკობმა აღთქმა დადო და თქვა: თუ ღმერთი ჩემთან იქნება, და დამიცავს ამ გზაზე, რომლითაც მივდივარ, და მომცემს პურს საჭმელად და სამოსელს შესამოსად, ისე რომ მშვიდობით დავბრუნდე მამის სახლში, მაშინ უფალი იქნება ჩემი ღმერთი; და ეს ქვა, რომელიც სვეტად დავდგი, იქნება ღვთის სახლი; და ყველაფრისაგან, რასაც მომცემ, უეჭველად მოგცემ მეთედს. დაბადება 28:20-22.

იაკობის აღთქმა არის აღთქმაში შესვლა. იგი ღმერთს სთხოვს, დაიცვას იგი გზაზე — ძველ ბილიკებზე — და მისცეს მას პური საჭმელად. მილერიტებმა უნდა ჰამონ თავიანთი საკუთარი პური და აღარ დაუბრუნდნენ პროტესტანტულ უგუნურებას.

თუ ჩვენ გავაგრძელებთ იმ პურის ჰამონს, რომელსაც ღმერთი გვაძლევს, იგი შეინარჩუნებს თავის აღთქმას ჩვენთან. იაკობის აღთქმაში პური და სამოსელი სიმბოლურად აღნიშნავს 1843 წლის ჩარტზე მოცემულ ჰემმარიტებებს, რომელთაც ელენ უაიტი უწოდებს „საუკუნეთა კლდეს“ — ძველ ბილიკებსა და პურს.

„კიბე, რომელიც იაკობმა ღამის ხილვაში იხილა, რომლის საფუძველი მიწაზე იდგა და რომლის უმაღლესი საფეხური უზენაეს ზეცამდე აღწევდა; თვით ღმერთი კიბის ზემოთ, და მისი დიდება ყოველ საფეხურს ანათებდა; ანგელოზები ამ კაშკაშა ნათლის კიბეზე ადიოდნენ და ჩამოდიოდნენ, — არის სიმბოლო ამ სამყაროსა და ზეციერ ადგილებს შორის უწყვეტად შენარჩუნებული კავშირის. ღმერთი თავის ნებას ახორციელებს ზეციერი ანგელოზების მსახურების მეშვეობით, ადამიანებთან განუწყვეტელ ურთიერთობაში. ეს კიბე ამ მიწის მკვიდრთათვის უშუალო და მნიშვნელოვან საკომუნიკაციო გზას აშკარავებს. კიბე იაკობისთვის წარმოადგენდა სამყაროს მხსნელს, რომელიც მიწასა და ზეცას ერთმანეთთან აკავშირებს. ყოველი, ვინც ჰემმარიტების მტკიცებულება და ნათელი იხილა და ჰემმარიტებას იღებს, იესო ქრისტესადმი თავისი რწმენის აღიარებით, სიტყვის უმაღლესი მნიშვნელობით მისიონერია. იგი ზეციური საუნჯეების მიმღებია, და მისი მოვალეობაა მათი გადაცემა, გავრცელება იმისა, რაც მიიღო.“ Fundamentals of Christian Education, 270.

როცა იგი დაყოვნების ჟამს მათ გონებას უხსნის, ამას იქმს იმით, რომ ანგელოზებს კიბეზე აღამაღლებს და ჩამოავლენს.

თუ თქვენ მიიღეთ ჰემმარიტება, თქვენ გაქვთ პასუხისმგებლობა, რომ იგი სხვებსაც გაუზიაროთ. თუ თქვენ აღასრულებთ თქვენს პასუხისმგებლობას, თქვენ ხდებით კიბე — კავშირის არხი. ჩვენ მოწოდებულნი ვართ, რომ ვიყოთ ეს არხი.

კიბე ქრისტეს განასახიერებდა; იგი არის ზეცასა და დედამიწას შორის ურთიერთობის არხი, და ანგელოზები მიდი-მოდიან დაცემულ მოდგმასთან უწყვეტი ურთიერთობისას. ქრისტეს სიტყვები ნათანაელის მიმართ თანხმობაში იყო კიბის სახესთან, როდესაც მან თქვა: „ჰემმარიტად, ჰემმარიტად გეუბნებით თქვენ: ამიერიდან იხილავთ გახსნილ ზეცას და ღვთის ანგელოზებს, რომლებიც ადიან და ჩამოდიან კაცის ძეგზე.“ აქ მხსნელი საკუთარ თავს აიგივებს მისტიკურ კიბესთან, რომელიც შესაძლებელს ხდის ურთიერთობას ზეცასა და დედამიწას შორის. Review and Herald, November 11, 1890.

იაკობს აქვს დაყოვნების ჟამი; იგი ყოვნდება და ხედავს კიბეზე სიზმარს, რომელიც წარმოადგენს უფალს, რომელმაც თავისი ხალხისათვის თავისი სიტყვის გაგება დაყოვნების ჟამში გახსნა. ამ ისტორიაში უფალი თავის ხალხთან ალტემაში შედის, მიჰყავს ისინი ლუზიდან და აქცევს მათ ბეთელად — ღვთის სახლად.

ქრისტე, რომელიც იმ კიბეზე აღმავალ და გარდამავალ ანგელოზთა მიერ წარმოდგენილ ურთიერთობის არხს წარმოადგენს, ასევე ზაქარიაშიც არის წარმოდგენილი. და უაიტი ამის შესახებ მსჯელობს Review and Herald-ში, 1897 წლის 20 ივლისს, თუმცა იგი სხვა სიმბოლოს იყენებს.

„მთელი დედამიწის უფლის წინ მდგომ ცხებულთ ის მდგომარეობა აქვთ, რომელიც ოდესღაც სატანას, როგორც დამფარავ ქერუბიმს, ჰქონდა მინიჭებული. მის ტახტს გარშემომდგარი წმიდა არსებებით.“

ვინ არიან „წმიდა არსებები“? ანგელოზები. „მისი ტახტის გარშემო მყოფი წმიდა არსებების მეშვეობით უფალი დედამიწის მკვიდრებთან მუდმივ კავშირს ინარჩუნებს.“ ეს არის კიბე. ოღონდ აქ და უაიტი კიბეს სიმბოლოდ აღარ გამოიყენებს.

ოქროს ზეთი წარმოადგენს იმ მადლს, რომლითაც ღმერთი მორწმუნეთა ლამპრებს ამარაგებს, რათა ისინი არ ციმციმებდნენ და არ ჩაქრენ. რომ არა ეს წმიდა ზეთი, რომელიც ზეციდან იღვრება ღმერთის სულის უწყებებში, ბოროტების ძალებს სრული ბატონობა ექნებოდათ ადამიანებზე.

ღმერთს პატივი ერგმება, როცა არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომლებსაც იგი გვიგზავნის. ამგვარად ჩვენ უარს ვამბობთ იმ ოქროს ზეთზე, რომლის დაღვრაც მას სურს ჩვენს სულებში, რათა იგი გადაეცეს სიბნელეში მყოფთ. როცა გაისმება ძახილი: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად,“ ისინი, რომელთაც არ მიუღიათ წმიდა ზეთი, რომელთაც არ უფრთხილდებოდნენ ქრისტეს მადლს თავიანთ გულებში, გონიერებისგან მოკლებულ ქალწულთა მსგავსად აღმოაჩნენ, რომ თავიანთი უფლის შესახვედრად მზად არ არიან. მათ არ გააჩნიათ საკუთარ თავში ძალა, რომ მიიღონ ეს ზეთი, და მათი სიცოცხლე დაინგრევა. მაგრამ თუ ვითხოვთ ღვთის წმიდა სულს, თუ შევევედრებით, როგორც მოსე ევედრებოდა: „მიჩვენე მე შენი დიდება,“ ღვთის სიყვარული ჩვენს გულებში უხვად გადმოიღვრება. ოქროს მიღებით ოქროს ზეთი გადმოგვეცემა ჩვენ. „არც ძალით, არც ძლიერებით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბათ უფალი.“ სიმართლის მზის ნათელი სხივების მიღებით, ღვთის შვილები ანათებენ, როგორც ნათელები ქვეყნიერებაში.“ Review and Herald, July 20, 1897.

იაკობის ისტორიაში ჩვენ გვაქვს მილერიტული ისტორიის ამბავი. არის დაყოვნების დრო, და იგი ხედავს კიბეს, რომელიც წარმოადგენს კავშირს ცასა და მიწას შორის.

ზაქარია გვეუბნება ორ ოქროს მილზე. კიბეს ორი მთავარი გვერდითი ძელი აქვს, მაგრამ ზაქარია მათ ორ ოქროს მილს უწოდებს.

ჩვენ უნდა მივიღოთ ის გზავნილები, რომლებიც ზეცის კიბიდან ჩამოდის, და სხვებს გადავცეთ ისინი. თუ ასე მოვიქცევით, თავადაც კიბის ნაწილად ვიქცევით,

საკომუნიკაციო პროცესის ნაწილად.

და უაიტი ამას ათი ქალწულის იგავთან აკავშირებს.

მილერიტულ ისტორიაში ისინი ასრულებდნენ ათი ქალწულის იგავს. იაკობის დაყოვნების დრო არის მათეს 25-ისა და აბაკუმის 2-ის დაყოვნების დრო: „თუმცა ხილვა დაყოვნდეს, დაელოდე მას.“

იაკობისა და ზაქარიას ისტორია ერთი და იგივე დაყოვნების ხანებია.

დაყოვნების დრო, სხვა საკითხებთან ერთად, აღნიშნავს იმას, რომ უფალი აპირებს თავისი მიმდევრების მიერ ღვთის სიტყვის გაგების გადრმავებას. თუ არ მიიღებ იმ წმიდა ზეთს, უგუნური ქალწული ხარ.

როცა ამ ისტორიის ამ წერტილს მიაღწევ, როცა კარი დაიხურება და შენ უგუნური ქალწული იქნები, და უაიტი ამბობს: „ყველაზე სამწუხარო სიტყვები, რაც კი ოდესმე მოსმენილა: ‘მე თქვენ არ გიცნობდით.’“

დაყოვნების დროს შუადამის ძახილისგან ვერ განყოფ. დაყოვნების დრო წარმოშობს სულიწმიდის გადმოღვრას, რომელიც შუადამის ძახილის ჟამს ღვთის ხალხს უხსნის სიტყვის გაგებას და იძლევა ზეთს, რომელიც განასხვავებს ბრძენ ქალწულებს უგუნურ ქალწულთაგან.

დაყოვნების ჟამი და ქრისტეს გვირგვინმოსილი სასწაული

არის დაყოვნების ჟამი, როდესაც ქრისტემ აღასრულა თავისი უმაღლესი საქმე — ლაზარეს აღდგინება.

იესომ მიიღო ცნობა: „ლაზარე ავად არის. მოდი და მოუარე მას.“ მაგრამ იესო მაშინვე არ წასულა.

და უაითი ამბობს, რომ მოწაფეები ამაზე დაბრკოლდნენ. მათ უკვირდათ, რატომ არ აპირებდა იგი თავისი მეგობრის დახმარებას, ან მესიის სახით თავისი ძალის დამტკიცებას. მაგრამ იგი დაყოვნდა.

ლაზარესთან მისვლაში დაყოვნებით ქრისტეს წყალობის მიზანი ჰქონდა მათ მიმართ, რომელთაც იგი არ ჰქონდათ მიღებული. მან დაიყოვნა, რათა ლაზარეს მკვდრეთით აღდგენით თავისი ურჩი, ურწმუნო ხალხისთვის კიდევ ერთი მტკიცებულება მიეცა იმისა, რომ იგი ნამდვილად იყო „აღდგომა და სიცოცხლე.“ მას არ სურდა სრულად დაეკარგა ყოველგვარი იმედი ხალხის, ისრაელის სახლის ღარიბი, მოხეტიალე ცხვრების შესახებ. მათი მოუწიებლობის გამო მისი გული იმსხვრეოდა. თავისი წყალობით მან განიზრახა, მათთვის კიდევ ერთი მტკიცებულება მიეცა იმისა, რომ იგი იყო აღმდგენი, ის, ვისაც მხოლოდ შეეძლო სიცოცხლისა და უკვდავების ნათლად გამოტანა. ეს უნდა ყოფილიყო ისეთი მტკიცებულება, რომლის არასწორად განმარტებასაც მღვდლები ვერ შეძლებდნენ. აი, ეს იყო ბეთანიაში წასვლის დაყოვნების მიზეზი.“ ქრისტეს ცხოვრება, 529.

მან დააყოვნა, რათა მათთვის კიდევ ერთი მტკიცებულება მიეცა იმისა, რომ მას მკვდართა სიცოცხლეში მოყვანის ძალა ჰქონდა. ეს გვირგვინისმდგომი სასწაული — ლაზარეს აღდგინება — ღვთის ბეჭედს ასვამდა მის საქმესა და მის პრეტენზიას ღვთაებრიობაზე. შუალამის ძახილის დროს უფალი აღამაღლებს ბრძენ ქალწულებს. ეს ბეჭედის პროცესის ილუსტრაციაა. მილერიტები იბეჭდებოდნენ, რითაც წარმოადგენდნენ 144,000-ის დაბეჭდვის ილუსტრაციას. ლაზარეს გაკვეთილი ისაა, რომ ქრისტეს შეუძლია დანაშაულებსა და ცოდვებში მკვდარი ვინმე სიცოცხლეში მოიყვანოს. ლაზარეს მონაკვეთში ქრისტე სიკვდილს ძილად განსაზღვრავს. ისინი ყველანი სძინავთ. იგი აყოვნებს. იგი აღადგენს ლაზარეს, მოჰყავს ისინი სიცოცხლეში და საკუთარ ბეჭედს ადებს მათ. ეს მისი გვირგვინისმდგომი სასწაულია. ჩვენს ისტორიაში, როდესაც იგი ბეჭდავს 144,000-ს, აღამაღლებს მათ, როგორც ნიშანს. ზაქარია ამბობს, რომ ეს ნიშანი გვირგვინში ჩასმული ძვირფასი ქვებივითაა. ეს მისი გვირგვინისმდგომი ქმედებაა.

მილერიტთა ისტორიის განმავლობაში ჭეშმარიტების გადმოღვრისა და გახსნისას, დაყოვნების ჟამი აღნიშნავს იმ დროს, როდესაც უფალი ხსნის ჭეშმარიტებას. კიბე, რომელზეც ანგელოზები ადიან და ჩამოდიან, არის ადგილი, სადაც დალუქვის პროცესი მიმდინარეობს.

ტრიუმფალური შესვლა და შუალამის ძახილი

ახლა ჩვენ ვუყურებთ დიდებით შესვლას. შენიშნეთ, რას ადარებს და უაითი დიდებით შესვლას წინასწარმეტყველების სულში, ტომი 4, გვერდი 250.

„შუალამის ძახილი უმეტესად არგუმენტიტ კი არ ვრცელდებოდა, თუმცა წერილიდან მოყვანილი მტკიცებულება ნათელი და დამაჯერებელი იყო. მას თან ახლდა შემძლე ძალა, რომელიც სულს აღძრავდა. არც ეჭვი იყო და არც შეკითხვა. როცა ქრისტე იერუსალიმში დიდებით შევიდა, დღესასწაულის შესანახად ქვეყნის ყოველი კუთხიდან შეკრებილი ხალხი ზეთისხილის მთისკენ დაიძრა, და როცა ისინი იესოს გამცილებელ ბრბოს შეუერთდნენ, შეიგრძნეს იმ ჟამის შთაგონება და შეეწივნენ შემახილის გამლიერებას: „კურთხეულია უფლის სახელით მომავალი!“ [მათე 21:9.] ასევე ურწმუნოებმაც, რომლებიც ადვენტიტთა კრებებზე მოიყრიდნენ თავს — ზოგი ცნობისმოყვარეობით, ზოგი კი მხოლოდ დასაცინად — იგრძნეს იმ უწყების თანხლები მამხილებელი ძალა: „აჰა, სიძე მოდის!““

ტრიუმფალური შესვლა წარმოადგენს შუალამის ძახილს.

წავიკითხოთ, რას ამბობს და უაითი ტრიუმფალური შესვლის შესახებ ჟურნალში The Youth's Instructor, 1901 წლის 21 თებერვლის ნომერში.

ქრისტეს იერუსალიმში შესვლის ჟამი წლის ულამაზესი დრო იყო. ზეთისხილის მთა მწვანით იყო მოფენილი, ხოლო კორომები მრავალფეროვანი ფოთლოვნებით მშვენდებოდა. იერუსალიმის ირგვლივ მდებარე მხარეებიდან მრავალი ადამიანი დღესასწაულზე იყო მოსული იესოს ხილვის გულწრფელი სურვილით.

რატომ? იმიტომ, რომ მათ ლაზარეს შესახებ შეიტყვეს.

მაცხოვრის უდიდესმა სასწაულმა — ლაზარეს მკვდრეთით აღდგომამ — ხალხზე საოცარი ზემოქმედება მოახდინა, და მრავალრიცხოვანი და აღფრთოვანებული ხალხის სიმრავლე მიიზიდა იმ ადგილზე, სადაც იესო იმყოფებოდა.

ამრიგად, იგი ბეთანიაში აყოვნებს ტრიუმფალურ შესვლამდე.

ეს ეხება დაყოვნების დროს.

ნაშუადღევი უკვე ნახევრად გასული იყო, როცა იესომ თავისი მოწაფეები ბეთფაგეს სოფელში გაგზავნა და უთხრა: „წადით თქვენ წინ მდებარე სოფელში, და მაშინვე იპოვით დაბმულ ვირს და მასთან ერთად ჩოჩორს; ახსენით ისინი და მომიყვანეთ. და თუ ვინმე რამეს გეტყვით, უთხარით: უფალს სჭირდება ისინი; და იგი მაშინვე გამოგატანთ მათ.“

ეს იყო პირველი შემთხვევა მისი მსახურების განმავლობაში, როცა ქრისტე დათანხმდა ჯირითით წასვლას, და მოწაფეებმა ეს აღიქვეს ნიშნად იმისა, რომ იგი უკვე აპირებდა გამოეცხადებინა თავისი სამეფო ძალა და ხელმწიფება და დაეკავებინა თავისი ადგილი დავითის ტახტზე. სიხარულით აღასრულეს მათ მინდობილი საქმე. მათ იპოვეს კვიცი, ახსნეს იგი და მიუყვანეს იესოს, რომელიც ზედ დაჯდა. როცა იესომ ცხოველზე თავისი ადგილი დაიკავა, ჰაერი აივსო ქებითა და გამარჯვების შეძახილებით. მას არ ემჩნეოდა გარეგნულად სამეფო ღირსების ნიშანი, არ ემოსა სახელმწიფო სამოსი და არც ჯარისკაცები მიჰყვებოდნენ. მაგრამ მას გარს ეხვია მოლოდინით აღგზნებული ხალხი. მან ახლახან მკვდარი აღადგინა. ხალხს ეგონა, რომ იგი მოდიოდა, რათა ყოფილიყო ისრაელის მხსნელი. ვინ იყვნენ ეს ადამიანები?

ბევრი თავის თავს იმით იტყუებს, რომ ისრაელის გათავისუფლების ჟამი უკვე მოახლოებულია. წარმოსახვაში ისინი ხედავენ, როგორ არის რომაული ლაშქარი გაფანტული და იერუსალიმიდან განდევნილი, ხოლო იუდეველი ერი კვლავ თავისუფალია მჩაგვრელის უღლისაგან. ბაგიდან ბაგეზე გადადის კითხვა: „ნუთუ ამ ჟამს კვლავ აღუდგენ სამეფოს ისრაელს?“ მრავალნი ამ ბრბოში იხსენებენ წინასწარმეტყველის სიტყვას: „იხარე ფრიად, ასულო სიონისაო; იყიჟინე, ასულო იერუსალიმისაო: აჰა, შენი მეფე მოვალს შენთან; იგი მართალია და ხსნა აქვს; მდაბალია და ამხედრებულია სახედარზე.“ თითოეული ცდილობს, წინასწარმეტყველური წარსულის გამოძახილში მეორეს გადააჭარბოს. შეძახილი ექოდ გაისმის მთასა და ველზე: „ოსანა დავითის ძეს!“ — შუალამის ღაღადი — „კურთხეულია უფლის სახელით მომავალი; ოსანა მაღალთა შინა.“

იმ მსვლელობაში არ ისმოდა არც გლოვა და არც მოთქმა. ისინი, ვინც ოდესღაც ბრმანი იყვნენ, მაგრამ რომელთაც თვალები ღვთის ძემ განუკურნა, წინ მიუძღოდნენ.

ვინ მიუძღვის გზას? ისინი, ვინც ოდესღაც ლაოდიკეელები იყვნენ.

ისინი მჭიდროდ ეკვროდნენ იესოს, ხოლო ერთი, რომელიც მან მკვდრეთით აღადგინა, წინ მიუძღოდა იმ ცხოველს, რომელზეც იგი იჯდა. ისინი, ვინც ოდესღაც ყრუ და მუნჯნი იყვნენ და ახლა განკურნებულნი იყვნენ, მხიარული ოსანების ხმას უმატებდნენ. კოჭლები, რომლებიც ახლა დადიოდნენ, პალმის რტოებს ტეხდნენ და

მის გზაზე აფენდნენ.

კეთროვანი, ოდესღაც საზოგადოებიდან განდევნილი, იქ იყო, მხსნელის ძალით განწმენილი. მან თავისი სამოსელი მხსნელის გზაზე დააფინა და შეჰღაღადა: „აჰა, მადლი შესწირეთ უფალს, რადგან კეთილია იგი; რადგან მისი წყალობა უკუნისამდეა.“

განკურნებული ეშმაკეული იქ იყო, ახლა უკვე თავის ჭკუაზე მოსული, და თავის მოწმობას ამატებდა: „უფალმა დიდი საქმეები მიყო მე, რის გამოც ვხარობ.“

აღდგენილნი მკვდრეთით იქ იყვნენ და აღიდებდნენ მას. ქვრივი და ობოლი მის საკვირველ საქმეებს აუწყებდნენ. მცირეწლოვანი ბავშვები, სნეულებათაგან განკურნებულნი და საფლავიდან დაბრუნებულნი, მაცხოვრის გზას პალმის რტოებითა და ყვავილებით ფენდნენ.

ამიტომ, იესო დაყოვნდება ღარიბთა სახლში, რაც მიუთითებს დაყოვნების ჟამზე.

რატომ? რადგან ის აპირებს გადმოღვროს თავისი სულიწმიდა და გაუხსნას მათ გონება, რაც შუალამის შეძახილს მიემართება.

ამ ამბავში იგი მოდის როგორც მეფე, რაც აღნიშნავს 1844 წლის 22 ოქტომბერს. მოდის თუ არა იესო 1844 წლის 22 ოქტომბერს სამეფოს მისაღებად? დიახ.

ეს არის დიდებით შესვლა, და არიან ისინი, ვინც შუალამის ღაღადს აღავლენენ.

ვინ არიან ეს ადამიანები? ესენი არიან ისინი, ვინც ქრისტეს ძალით გარდაიქმნენ.

ქრისტეს სიმაღლის, მისი ძალის — რომ შეგვეცვალოს ბრმიდან მხედველად, მკვდრიდან ცოცხლად, კეთროვანიდან წმიდად — უწყება გადმოცემულია დიდებით შესვლის ისტორიაში, რომელიც შუალამის ძახილს წინასწარ განასახიერებს. რა ატარებს ამ უწყებას?

ქრისტე რას ამხედრებს? ვირს. სწორედ ისლამის გზავნილია ის, რაც ქრისტეს სიმაღლის გზავნილს ატარებს.

1840 წელს პირველი ანგელოზის უწყების ძალით აღჭურვა დაკავშირებული იყო ისლამის შეკავებასთან. პირველი უწყება მეორე უწყებამდე მიჰყავს; მათი განცალკევება შეუძლებელია.

პირველი უწყება ატარებს მეორე უწყებას.

პირველი უწყება დადასტურდა მაშინ, როცა ისლამი შეიკავა, რითაც აღსრულდა წინასწარმეტყველება. ამ დადასტურებამ ძალა შემატა პირველი ანგელოზის უწყებას და გამოიწვია ის, რომ პროტესტანტებმა მის წინაშე თავიანთი კარები დახურეს.

კართა დახურვა პროტესტანტული ეკლესიების მიერ ისლამის უწყების უარყოფა იყო.

მილერიტთა ისტორია წინასწარ გამოსახავს ჩვენს ისტორიას.

ქრისტეს სიმართლის უწყება 144,000-ის დაბეჭდვის ჟამს, როდესაც უფალი გადმოღვრის თავის წმიდა სულს და გაუხსნის წმიდა წერილებს ადვენტიზმის ლაოდიკიელებსა და კეთროვანებს, კვლავ ვირის მიერ არის მოტანილი — ისლამის უწყება.

1844 წლის ზაფხულსა და შემოდგომაზე გამოცხადდა ქადაგება: „აჰა, სიძე მოდის.“ მაშინ გამოიკვეთა ორი ჯგუფი, რომლებიც წარმოდგენილნი იყვნენ გონიერი და უგუნური ქალწულებით — ერთი ჯგუფი, რომელიც სიხარულით შეჰყურებდა უფლის გამოცხადებას და გულმოდგინედ ემზადებოდა მასთან შესახვედრად; მეორე კი, რომელიც შიშის ზემოქმედებით და იმპულსით მოქმედებდა, კმაყოფილდებოდა ჭეშმარიტების თეორიით, მაგრამ მოკლებული იყო ღვთის მადლს. იგავში, როდესაც სიძე მოვიდა, „მზადმყოფნი მასთან ერთად შევიდნენ ქორწილში.“ აქ წარმოდგენილი სიძის მოსვლა ქორწინებამდე ხდება. ქორწინება წარმოადგენს ქრისტეს მიერ თავისი სამეფოს მიღებას. . . . „დიადი ბრძოლა“, 427

ტრიუმფალური შესვლა არის მეფის მოსვლა. 1844 წლის 22 ოქტომბერს იგი იღებს სამეფოს. ეს არის ტრიუმფალური შესვლა.

სწორედ ამ დროის პერიოდში იბეჭდება ეს ორი ჯგუფი თავის ხვედრში.

განაცხადმა — „აჰა, სიძე მოდის“ — 1844 წლის ზაფხულში ათასები მიიყვანა უფლის დაუყოვნებლივი მოსვლის მოლოდინამდე. დანიშნულ ჟამს სიძე მოვიდა არა დედამიწაზე, როგორც ხალხი მოელოდა, არამედ ცაში ძველთა დღეთასთან, ქორწილზე, თავისი სამეფოს მიღებაზე. „და მზადმყოფნი შევიდნენ მასთან ერთად ქორწილზე; და კარი“ — რა? — „დაიხშო“. ისინი თავად, პირადად, არ უნდა დასწრებოდნენ ქორწილს; რადგან იგი ხდება ცაში, მაშინ როცა ისინი დედამიწაზე არიან. ქრისტეს მიმდევარნი უნდა „ელოდნენ თავიანთ უფალს, როცა იგი დაბრუნდება ქორწილიდან“. ლუკა 12:36. მაგრამ მათ უნდა ესმოდეთ მისი საქმე და რწმენით მიჰყევოდნენ მას, როცა იგი ღმერთის წინაშე შედის. სწორედ ამ აზრით ითქმის, რომ ისინი ქორწილზე შედიან.“ The Great Controversy, 427.

ბიბლიური მინიშნებები დაყოვნების დროის შესახებ

რამდენიმე წმინდა წერილის ადგილი გამოყოფს დაყოვნების პერიოდს. მათ სწრაფად გადავხედავთ და დავასრულებთ და უაითის დის ერთი განცხადებით.

სიძემ რომ დაიგვიანა, ყველას ჩაეძინა და დაეძინა. მათე 25:5.

სწორედ აქ, 1844 წლის 22 მარტს, იგულისხმება დაყოვნების დრო.

1844 წლის 22 მარტი ბიბლიური წინასწარმეტყველების წინასწარმეტყველური თარიღი არ არის. ეს არის თარიღი, რომელიც მილერიტებმა არასწორად გაიგეს, მაგრამ მან წარმოშვა პირველი იმედგაცრუება და აღნიშნა დაყოვნების დრო.

წერილები არ ამტკიცებენ, რომ დაყოვნების ჟამს ღმერთი წარმოშობს. მას ხალხის გაუგებრობა წარმოშობს: „თუმცა ხილვა დაყოვნდეს, დაელოდე მას, რადგან ის არ დაყოვნდება, არ ცრუობს.“

ნეტარ არის იგი, ვინც მოელის და მიაღწევს ათას სამას ოცდათხუთმეტ დღეს.
ხოლო შენ, იარე შენს გზაზე აღსასრულამდე; რადგან განისვენებ და აღდგები შენს
წილხვედრში დღეთა დასასრულს. დანიელი 12:12, 13.

ამის წაკითხვა შეგიძლიათ ორი სახით. ნებისმიერ შემთხვევაში:

ნეტარია იგი, ვინც მოითმენს, და ნეტარია იგი, ვინც მიაღწევს 1335-ს. ხოლო შენ, წადი
შენს გზაზე აღსასრულამდე; რადგან განისვენებ და დადგები შენს წილში დღეთა
აღსასრულს.

1335-მდე მისვლის კურთხევა მხოლოდ დროის წინასწარმეტყველების დასასრულამდე
მიღწევას არ ეხება. სქემაზე 1335 სრულდება 1843 წელს. კურთხევა მხოლოდ
წინასწარმეტყველების დასასრული კი არ არის, არამედ დაყოვნების ჟამის
გამოცდილებაა. კურთხევა ხდება დაყოვნების ჟამსა და 1844 წლის 22 ოქტომბერს
შორის. სწორედ აქ უნდა ელოდო. „ნეტარია, ვინც ელის.“

ამიტომ უფალი დაიცდის, რათა წყალობა გიყოთ თქვენ; და ამიტომ ამაღლდება იგი,
რათა შეგიწყალოთ თქვენ; რადგან უფალი სამართლის ღმერთია; ნეტარ არიან
ყველანი, ვინც მას ელის. ესაია 30:18.

ლოდინი გრძელდება დაყოვნების დროიდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე. თუ მას
ელით, კურთხეული იქნებით.

რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული ჟამისთვის არის, მაგრამ ბოლოს
ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუმცა დაყოვნდეს, მოელოდე მას, რადგან უეჭველად
მოვა, არ დაყოვნდება. აბაკუმი 2:3.

მილერიტა გაუგებრობამ მოიტანა დაყოვნების დრო. ხილვა განსაზღვრული
დროისთვისაა — 1844 წლის 22 ოქტომბრისთვის. იგი არ იცრუებს, მაგრამ თქვენ
იფიქრებთ, რომ იგი ყოვნდება, გაუგებრობის გამო.

განა უფალმა თავად განიზრახა ეს გაუგებრობა? დიახ. და უაითი ასე ამბობს.

უფალმა ეს გაუგებრობა 1843 წლის ჩარტის მეშვეობით წარმოშვა. უილიამ მილერმა
თქვა, რომ მას არასოდეს განუცხადებია გადაჭრით 1843 წელი, მაგრამ 1843 წელს ძმებმა
სთხოვეს მას, მოეშორებინა „თუ“ და 1843 წელი მოენიშნა როგორც გზისმანიშნებელი.
და უაიტი ამბობს, რომ ეს არის წინასწარმეტყველური გზისმანიშნებელი, აბაკუმის 2-ის
აღსრულება. ამ გზისმანიშნებელმა, რომელიც დოგმატურად აღნიშნავდა 1843 წელს,
წარმოშვა დაყოვნების დრო.

„ნეტარნი არიან ის თვალნი, რომელთაც იხილეს ის, რაც ნანახი იყო 1843 და 1844
წლებში. უწყება მიეცა. და არ უნდა იყოს დაყოვნება ამ უწყების განმეორებაში,
ვინაიდან ჟამთა ნიშნები სრულდება; დასასრულის საქმე უნდა აღსრულდეს. მოკლე
ხანში დიდი საქმე აღსრულდება. მალე ღმერთის განჩინებით მიეცემა უწყება,
რომელიც ძლიერ შეძახილად გადაიქცევა. მაშინ დანიელი დადგება თავის წილში,
რათა მისცეს თავისი მოწმობა.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 437.

მიაქციეთ ყურადღება დანიელის 12:12, 13-ს: „ნეტარია ის, ვინც მოითმენს და მიაღწევს ათას სამას ოცდათხუთმეტ დღეს.“ — „ნეტარია ის, ვინც მიაღწევს 1335-ს. ნეტარია ის, ვინც მიაღწევს 1843-ს,“ ეს არის მე-12 მუხლი.

მუხლი 13:

ხოლო წადი შენს გზაზე აღსასრულამდე; რადგან განისვენებ და აღდგები შენს ხვედრში დღეთა დასასრულს. დანიელი 12:12, 13.

და უაიტი ერთმანეთთან აკავშირებს მე-12 და მე-13 მუხლებს და ამბობს, რომ 1335-ის კურთხევა სრულდება 1843 და 1844 წლებში. ეს არ ეხება დროის რომელიმე ერთ წერტილს, არამედ მათ, ვინც ელის ქრისტეს მიერ იერუსალიმში ტრიუმფალურ შესვლას, შეიცნობს კიბეზე აღმავალ და ჩამომავალ ანგელოზებს და უფალთან აღთქმაში შედის, როდესაც იგი მათ აძლევს აღთქმის ორ დაფას.